

L'amor verdader

Tots alguna vegada en la nostra vida ens hem preguntat què és l'amor verdader, qui és l'amor de la nostra vida. L'amor és un sentiment d'afecte tan bonic com una posta de sol que t'aixeca a volar fins als núvols... Però, què sé jo, no? Si només soc una noia de 14 anys. Però resulta que jo sí he viscut aquest sentiment, i després d'això he arribat a una conclusió sobre l'amor.

Què és l'amor verdader? L'amor verdader és trobar-se, trobar a algú sense buscar-lo, que s'ajunten els vostres camins. Sempre he pensat que tots som com un camí, hi ha vegades que els camins se separen, però això no vol dir que no es puguin tornar a ajuntar. Però durant el procés vas descobrint noves coses, perquè el camí no s'acaba quan se separa d'una carretera. Hi ha molts d'obstacles, però això no evita continuar endavant. L'amor verdader és poder tornar a ajuntar els camins, que després de setmanes, mesos, anys, acaben tornant al lloc on van ser feliços. Però... Per què marxem si és on vam ser feliços? De vegades som com els pètals d'una flor, on potser en una bufada de vent acabem a mil quilòmetres, com a menys d'un centímetre, o a tres metres sobre el cel. Tots marxem per alguna raó, de vegades no ens sentim suficients, o tenim por, por a no saber fer-ho millor, por a sentir, por a perdre i, al final, per temor a perdre ens perdem. Però, que seria de la vida si no arrisquéssim una mica? Potser no som prou forts per a jugar-nos-ho tot per seguir al cor.

Per estimar s'ha de ser molt fort, fort per mantenir-se en una baralla, fort per saber portar els dies que no són tan bons i, sobretot, fort per saber quedar-se i saber marxar. Quedar-se per estimar-se i que t'estimen, quedar-se per gaudir de l'última abraçada, l'últim petó, i fins i tot l'últim instant. Potser nosaltres no vam ser suficients forts per a

quedar-nos, per aprendre a estimar junts i cuidar l'un de l'altre. Recordo els t'estimo que ens vam dir mils i mils de vegades, però també recordo com de la nit al dia vas decidir allunyar el teu camí del meu, deixant-me un buit i sense donar importància al que algun dia vam sentir.

L'amor és un sentiment tan fàcil de sentir: sentim afecte, tendresa, etc. Però a la vegada, és un sentiment molt difícil d'oblidar, costa oblidar un t'estimo, costa oblidar els somriures i costa molt més oblidar a la persona que els va provocar. Però sobretot, costa oblidar els records; recordo quan arribaves a casa i amb un somriure m'explicaves els teus petits èxits, quan tan sols amb una abraçada em feies la nena més feliç del món o quan em besaves els llavis, el front o la galta mentre em rodejaves amb els teus braços per fer-me sentir segura. I la gràcia de tot és que ho vas aconseguir, vas convertir el fet d'estar abraçada a tu a sentir-me al meu lloc segur. Recordo les promeses que em vas fer mentre em brillaven els ulls de l'emoció. Bé, suposo que res és per a sempre i que tot i tots som etapes, vaig ser una ximple al pensar que en nosaltres seria diferent perquè finalment hem acabat sent com els altres.

Va hi haver un abans de tu, un durant tu i per alguna raó que encara no entenc, un després de tu. Passen els dies i cada vegada ho trobo a faltar més, passen les setmanes i els records no s'esborren, cada cop hi penso menys, però no t'oblido. Passen inclús mesos i el teu record segueix aquí, amb mil textos que t'he escrit, però mai t'he enviat. Em passo el temps a la meva habitació preguntant-me què he fet malament. Camino per la ciutat, per tots els llocs on vam estar junts, és com si els records revisquessin, com si et tornés a veure. El dia es fa etern, les hores mai s'acaben, i quan arriba la nit és quan més et trobo a faltar. Recorro el coixí amb llàgrimes i plors, ja no estàs al meu costat. Li hauré d'explicar al meu cor que ja no tornaràs, que ja no s'ha d'accelerar al saber de tu, que

aprengui a funcionar estan trencat. Has marxat i la meva nena interior s'ha ocultat. Com li explico que no tornaràs? Que el motiu de les seves rialles i somriures ha marxat, que no es tornarà a sentir com a casa amb tu, perquè li has fet mal.

Han passat quasi dos mesos i se senten com deu, obro el xat i rellegeixo conversacions antigues, recordant l'amor que algun dia vam tenir, l'amor del qual ja no en queda res. Tothom em diu que sense tu estic millor, que sense tu estic bé, et ploro a les nits i faig com si res pel dia. Sento a la gent del meu entorn dient-me que ho superi, que no em fas cap bé però... Com se supera a algú amb qui vas sentir tant? Com dius adeu a algú que mai vas voler que marxi? Suposo que és normal que et trobi a faltar. Constantment em pregunten com estic, cosa que m'estranya: com us penseu que estic? Però finalment acabo responent amb una simple mentida, dient "estic bé" o "tot va bé" acompanyat d'un somriure que sempre tinc a la cara per dissimular-ho tot. Tinc llàgrimes, cicatrius i ulls inflats després de cada nit de plors desconsolats que s'amaguen darrere del maquillatge per poder tapar allò que delataria el meu dolor, tot allò que donaria a entendre que no estic bé, que res va bé.

Atenea